

A KAMASZ-SZONETTEKBŐL

V E T R Ó F E R E N C

I.

Szerepeltem egy film tömegjelenetében.
Fáradt, kínzott voltam, ahogy kiabálták.
Rongyos kosztümjeinket kineveztük.
Hárromezer napidíjat fizettek ki egyszerre.

Tűzoltóautók hordták a vizet naphosszat.
Izzadtunk. Langyos, szikkadt koszt volt ebédünk.
Technikai hibák közben kártyát vettünk elő.
Fel sem figyeltünk, nemhogy bámuljuk a főszereplőt.

Fehér rakétát lőttek fel, amikor felvételeztek.
Fehér rakétát lőttek fel, amikor a kamera leállt.
Hét napon át tartott a művelet.

Végül a rendező leordított bennünket.
Aztán ajkába harapott. Mi haragudtunk.
Nyálmirigyjeinket mind-mind kiköpödtük.

II.

Egy
házban
lakom
magammal.

Meg-
vél-
toz-
tam.

Hogyan
mondhatnék
föl

magammak?
Emberek,
hogyan?

III.

Ülök a széken, és nincsenek vízióim.
Hiányzik belőlem a szakadékszéli félelem.
És a Nagy tenger immár kemény iszapja se
nyújt tájképet a vershez.

Ülök a széken úgy, mint minden ember.
Nincs közzelemben part.
Mélábús hullámok sem csobbannak.
Nem is ropog kavics a lábam alatt.

Ülök, és nézek magam elé.
A tv vibrál. Fesztivál. Könnyűzene.
Szomorú vagyok, mert nekem semmim,

egyáltalán semmim se fáj. Így a
fájdalmat, amelyről szólnom kellene,
azt hűszem, más hangjában lehetem meg.

IV.

Távolodom a tipikus háztól, mely az otthonom.
Később az azonos utca is mögöttem marad.
Nagy város. Nagy cél. Valahol majd csak kikötök.
Tarkómba ültettem mesterségesen a szemem.

Hátrafelé nézek. A volt, a múlt mindig hibás.
A városból kisétáltam. És nem fontos, hogy
merre kanyarodom: a műúton, mely átnyúlik a
földeken, nincs bucka, bukta.

Az út mellé ékelt kilométerköveket akkor látom,
miután elhagyom. Ez végeredményben természetes.
Kövön lépkedek, s bámerre megyek,

a szántókhoz hasonlítva úton haladok.
Aztán megkérdezem, hogy hol vagyok. Furcsa.
A haláltól sose félttem ennyire.

V.

A vörös reklám-virág kinyílt az estbe.
Betű-kelyhéből elégett olajok illata száll.
A túlsó oldal véges-végig gyönyörű falvirág.
Az ember jobbra és balra tekintet.

Korlátok közé szorult a világ: az út-
testen csak a megjelölt helyen kelhetsz át.
Börtönében járkal fel-alá a kozmosz-polgár.
Földjét átfogják a gömbölyű levegő-szférák.

Akinek még most is jog kell, az számár.
Csendesen halkulnak a demokráciák.
A választási bohózatokon se nevetünk.

Felelősséggel csak magamnak tartozom!
Jól tudom, hogy a bot vége visszaüt.
Erős az ember, és erős a halál.

VI. (Dóró G. ötlete nyomán.)

A mi világunk csak játékszer egy óriás kezében.
Naprendszerünk a rugó, mely mozgásban tartja.
Mi, emberek, vagyunk a rozsdafoltok rajta.
Ez a játékszer doboló majom lehet.

Biztosan a Föld a legérzékenyebb része.
Talán bacilust vagy vírust képvisel.
De az is lehet, hogy a tűzhányók pattanások.
És a hegláncok beforrott sebhelyek.

Te gyermekóriás, vigyázz játékosodra!
Ügyelj rá, hogy a rugó el ne pattanjon.
És húzd fel újból, mielőtt lejáma.

(A rozsdá, ha felélte már az ércet, szétporlad.
De még megkísérli az önzetlen fulladást:
Ahogy önnön porába hull a leomló fal.)